

Arrest

nr. 232 977 van 21 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 oktober 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 12 maart 2015 de subsidiaire bescherming toegekend.

Op 20 december 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de subsidiaire bescherming. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 222 222 van 3 juni 2019.

Op 17 juni 2019 wordt verzoeker gehoord in het kader van een eventuele beëindiging van zijn verblijf.

Op 27 juni 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Hiertegen dient verzoeker geen beroep in.

Op 16 augustus 2019 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 5 september 2019 wordt beslist om deze aanvraag niet in overweging te nemen. Hiertegen wordt geen beroep ingediend.

Op 5 september 2019 wordt verzoeker gehoord in het kader van een verwijdering.

Op dezelfde dag neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker dient hiertegen geen beroep in en geeft aan vrijwillig naar Irak te willen terugkeren.

Eveneens op 5 september 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Regio Turnhout op 05/09/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te hetend);

Naam : [S.]

voornaam : [D.M.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Irak

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquls ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 05/09/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1 toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1 * voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn la toegestaan en/of:*
- 2* een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken;

2° Betrokkene heelt In het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene kwam volgens zijn asielaanvraag naar België op 1,10.2005. Betrokkene diende in totaal zes aanvragen tot Internationale bescherming aan, waarvan de eerste vijf aanvragen werden geweigerd. Betrokkenes zesde verzoek tot internationale bescherming werd ingediend op 19.11.2013. Op 12.03.2015 werd aan betrokkene door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Als gevolg van deze beslissing werd betrokkene in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd aan betrokkene op 13.04J2015 een A-kaart afgeleverd.

Vanwege de Duitse luchtvaartpolitie te Dusseldorf werd de DVZ in het bezit gesteld van informatie waaruit blijkt dat betrokkene op 16.04.2018 het voorwerp was van een grenscontrole, komende van Istanbul (Turkije). Betrokkene was daarbij in het bezit van een nationaal Iraaks paspoort, afgeleverd te Bagdad (Irak) op 11.06J2015, met andere woorden amper 3 maanden na toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Nazicht van de in- en uitreisstempels in dit nationaal paspoort toonde aan dat betrokkene sindsdien herhaaldelijk terugkeerde naar zijn land van herkomst, meer bepaald van 7.10.2015 tot 3.11.2015, van 22.06.2016 tot 19.07.2016 en van 31.03.2018 tot 16.04.2018. Bovendien

bleek dat de identiteitsgegevens vermeld in dit paspoort verschilden van deze waaronder betrokkene in België geregistreerd is. In België geregistreerd staat betrokkene geregistreerd als [S.D.M.], geboren op [...] te [...] (provincie Ninawa). In zijn paspoort staat betrokkene geregistreerd onder [S.D.M.], geboren op [...] te Duhok (provincie Duhok).

Ten gevolge van deze informatie werd de subsidiaire beschermingsstatus van betrokkene ingetrokken door het CGVS. Het CGVS stelde vast dat betrokkene de subsidiaire beschermingsstatus destijds werd toegekend op grond van door betrokkene verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend waren voor de toekenning van zijn subsidiaire beschermingsstatus, zijnde zijn identiteit

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.06.2019 dat hem aangetekend ter kennis werd gegeven op 30.06.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Turnhout geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art 74/11, §1,2", van de wet van 15.12-1980 een inreisverbod opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reder (en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam volgens zijn asielaanvraag naar België op 1.10.2005. Betrokkene diende in totaal zes aanvragen tot internationale bescherming aan, waarvan de eerste vijf aanvragen werden geweigerd. Betrokkenes zesde verzoek tot internationale bescherming werd ingediend op 19.11.2013. Op 12.03.2015 werd aan betrokkene door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Als gevolg van deze beslissing werd betrokkene in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd aan betrokkene op 13.04.2015 een A-kaart afgeleverd.

Vanwege de Duitse luchtvaartpolitie te Düsseldorf werd de DVZ in het bezit gesteld van informatie waaruit blijkt dat betrokkene op 16.04.2018 het voorwerp was van een grenscontrole, komende van Istanbul (Turkije). Betrokkene was daarbij in het bezit van een nationaal Iraaks paspoort, afgeleverd te Bagdad (Irak) op 11.06.2015, met andere woorden amper 3 maanden na toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Nazicht van de in- en uitreisstempels in dit nationaal paspoort toonde aan dat betrokkene sindsdien herhaaldelijk terugkeerde naar zijn land van herkomst, meer bepaald van 7.10.2015 tot 3.11.2015, van 22.06.2016 tot 19.07.2016 en van 31.03.2018 tot 16.04.2018. Bovendien bleek dat de identiteitsgegevens vermeld in dit paspoort verschilden van deze waaronder betrokkene in België geregistreerd is. In België geregistreerd staat betrokkene geregistreerd als [S.D.M.], geboren op [...] te [...] (provincie Ninawa). In zijn paspoort staat betrokkene geregistreerd onder [S.D.M.], geboren op [...] te [...] (provincie Duhok).

Ten gevolge van deze informatie werd de subsidiaire beschermingsstatus van betrokkene ingetrokken door het CGVS. Het CGVS stelde vast dat betrokkene de subsidiaire beschermingsstatus destijds werd toegekend op grond van door betrokkene verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend waren voor de toekenning van zijn subsidiaire beschermingsstatus, zijnde zijn identiteit.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene tegenstrijdigheden verklaart betreffende zijn familie in het land van herkomst Betrokkene beweerde aan de Dienst Vreemdelingenzaken namelijk geen familie meer te hebben in zijn land van herkomst Echter, slechts enkele maanden na het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus in 2015, keer betrokkene terug naar zijn land van herkomst en is sindsdien nog meerdere keren terug gekeerd, zoals blijkt uit informatie van de Duitse luchtvaartpolitie te Düsseldorf en zoals blijkt uit zijn paspoort Bijgevolg kunnen we hieruit concluderen dat betrokkene nog banden heeft met zijn land van herkomst, daar hij na het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus meerdere keren terug keerde naar zijn land van herkomst Bovendien verklaarde betrokkene in zijn verzoekschrift ook dat hij terug keerde omwille van familiale redenen en dat hij zijn familiegevoel liet primeren.

Betrokkene verklaart verder geen partner te hebben In België en geen minderjarige kinderen.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Betrokkene verklaart In zijn verzoekschrift dat hij in België werkzaam was en op heden studeert Dit opent echter niet zonder meer het recht op verblijf. Ook dat betrokkene verklaart een creatief persoon te

zijn die gedichten schrijft en hij over dergelijke ontplooiing van zijn subjectieve rechten in Irak niet kan beschikken, opent het recht op verblijf in België niet.

Betrokkene verklaart reeds 14 jaar in België te verblijven, sinds 2005. Pas in 2013 kreeg betrokkene een verblijfsstatus toegekend. Het loutere feit dat betrokkene ruim 5,5 jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Bovendien merken we op dat betrokkene vermeende inspanningen zich in de Belgische samenleving te integreren geen afbreuk doet aan het feit dat hij zijn verblijfsrecht in België opende op basis van een subsidiaire beschermingsstatus die hem toegekend werd op grond van door betrokkene verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend waren voor de toekenning van zijn subsidiaire beschermingsstatus, zijnde zijn identiteit. Derhalve kunnen we enkel concluderen dat hij tegenover de Belgische autoriteiten valse verklaringen aflegde en hen intentioneel misleidde aangaande één van de meest fundamentele aspecten, zijnde zijn identiteit. Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van zijn belangen in België ligt omdat hij zijn leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven en hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de Immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 Jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Verzoeker dient op 8 oktober 2019 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze vordering tot schorsing wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 227 363 van 10 oktober 2019. Het cassatieberoep dat tegen dit arrest wordt ingediend wordt door de Raad van State niet toelaatbaar verklaard op 5 december 2019.

Verzoeker wordt op 24 oktober 2019 gerepatriëerd naar Irak.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod op willekeur. Het middel wordt toegelicht als volgt:

"1. Verzoeker kreeg bij de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, 6° van Vreemdelingenwet echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard. Dat verzoeker schriftelijk aangaf vrijwillig te willen terugkeren naar Irak (stuk 5);

2. Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken op zijn minst geen zorgvuldig onderzoek verricht. Ingevolge het zorgvuldigheidsbeginsel moet de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de vreemdeling moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd."

Overwegende dat verzoeker volhoudt het nodige te hebben gedaan om de Belgische instanties in staat te stellen zijn dossier op een adequate wijze te onderzoeken. Dat verzoeker zeker is dat hij transparant geweest is met alle informatie in zijn bezit en geeft aan eerlijke verklaringen te hebben afgelegd.

Dat verzoeker op geen enkel moment de bedoeling heeft gehad bepaalde informatie achter houden voor de overheid.

Dat verzoeker simpelweg niet wist dat er een uitdrukkelijk verbod rustte op een terugkeer naar Irak. Dat verzoeker niet zou zijn teruggekeerd indien hij hiervan weet had.

Dat verzoeker zijn familiegevoel liet primeren op zijn gevoel voor zelfbehoud en eigen veiligheid.

Dat het gemis aan zijn familie steeds sterk genoeg was om zichzelf in gevaar te brengen.

Dat verzoeker, ofschoon hij op 19-09 jl. zijn uitdrukkelijke wil heeft kenbaar gemaakt om terug te keren naar Irak, zichzelf blootstelt aan direct gevaar en evenmin veilig zal zijn.

Overwegende dat verzoeker verknocht is geraakt met België.

Dat het voor hem in de praktijk onmogelijk is om nog werk te vinden en in dien verstande ook een plaats om te wonen. Verzoeker is te lang weggeweest uit Irak.

Dat verzoeker er in de afgelopen 13 jaar een bepaalde levensstandaard en levenskwaliteit op is beginnen nahouden. Dat deze levensstandaard in Irak immers niet van dezelfde kwaliteit is als deze in België en soms zelfs helemaal onbestaande is.

Dat verzoeker in België reeds werkzaam was en op heden zelfs studies vervolledigt. Hij is volledig geïntegreerd in België. (stuk 2) Dat verzoeker ook op zijn minste 1 der landstalen, met name het Nederlands, machtig is.

Dat verzoeker steeds de nodige stappen heeft ondernomen teneinde diens toestand te legaliseren, (stuk 6)

Verzoeker heeft namelijk de nodige procedures ingeleid, zoals daar zijn de dienstige beroepsprocedures alsook een procedure tot humanitaire regularisatie(9bis);

Het is de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel artikel 74/11 e.v. van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Het inreisverbod van 3 oktober 2019 werd door de verwerende partij, zoals hierna zal blijken, niet afdoende gemotiveerd.

Dat deze algemene motivering kan niet in aanmerking kan worden genomen.

Verzoeker had een humanitaire regularisatie aangevraagd en heeft steeds de nodige stappen ondernomen teneinde zijn verblijf legaal te houden. Dat het onder geen enkel beding de bedoeling zou zijn voor verzoeker om de Belgische staat te misleiden dan wel zich te willen onttrekken aan enige dienstige vaststelling.

Dat bovendien verzoeker heeft aangegeven het "grondgebied" op vrijwillige basis en zo spoedig mogelijk te willen verlaten, (stuk 5)

Dat verzoeker voorafgaandelijk zijn verblijf in het gesloten centrum steeds een officieel adres heeft gehad, (stuk)

Immers heeft verzoeker steeds gehoor gegeven aan een oproep van de wijkagent of de politie, wanneer hij zich diende aan te bieden op het politiekantoor.

Dat er dan ook onder geen enkel beding sprake is of is geweest van enige intentie tot onderduiken of onttrekking aan de overheden of bevoegde administraties.

Verzoeker wou steeds een legaal verblijf met mogelijkheid tot arbeidsvooruitzichten vrijwaren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153). De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij met andere woorden in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Volgens een niet-geschreven grondrecht, dient iedere administratieve rechtshandeling gedragen te worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven . De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat iedere bestuurshandeling moet ondersteund worden door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd . In de woorden van de Raad van State, afdeling administratie, luidt het:

"Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen " .

De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken . De motievencontrole bestaat achtereenvolgens uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven,

(iii) naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, (iv) naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing . Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen . De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan , of het bestaan van die motieven niet bewezen is .

Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onvolledig zijn en falen naar recht en dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van Verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt.

De bestreden beslissing stelt dat Verzoekster op het Schengengrondgebied verblijft zonder geldig document en dat het weinig waarschijnlijk is dat Verzoeker geen vrijwillig gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de bestreden beslissing in de motivering impliceert als zou verzoeker niet wensen mee te werken met de overheden of dit niet zou hebben gedaan.

QUOD NON, zoals infra (cfr. ook supra) toegelicht. Verzoeker heeft wel degelijk meegewerkt met de overheden.

Hij heeft steeds vrijwillig gehoor gegeven aan de oproepingen die hij kreeg van de politie.

Hij heeft steeds de nodige stappen ondernomen om zijn toestand te regulariseren. Zowel op vlak van verblijf als vlak van tewerkstelling.

Verzoeker wou een leven opbouwen in België op lange termijn.

Dat het voor hem na een verblijf van bijna 14 jaar in België niet zomaar mogelijk was alles terug achter te laten, zonder meer.

Dat verzoeker nu per 19 september jl. uit eigen beweging zijn uitdrukkelijke wil te kennen gaf te zullen terugkeren naar Irak als teken van medewerking met de Belgische autoriteiten.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het vluchtgevaar/risico op onderduiken onvoldoende aangeeft en onvoldoende aantoonde dat er inzake geen andere maatregelen mogelijk zijn. (Cass., 27 juni 2012, P12.1028F, www.cass.be)

In casu stelt de Dienst Vreemdelingenzaken het vluchtgevaar/risico op onderduiken niet vast, zij baseert zich enkel op het gebrek aan bezit van reis en/of binnenkomstdocumenten van verzoeker en de meerdere asielaanvragen van verzoeker, alsook zijn verweer tegen eerdere bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient verder te worden vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker geen enkel vluchtgevaar is aangezien hij steeds het nodige heeft gedaan zich officieel in te schrijven in een gemeente.

Dat verzoeker steeds een officieel adres heeft gehad (stuk 6) en zich steeds heeft geschikt naar de uitnodigingen van de politie. Verzoeker heeft ook een blanco strafregister en heeft zich steeds gedragen conform de wettelijke bepalingen (stuk 3).

Dat verzoeker bovendien het "grondgebied" binnenkort zal hebben verlaten en op deze manier aantoonde dat zich te schikken naar de autoriteiten.

Verzoeker heeft zich nooit aan enige dienstige vaststelling willen onttrekken.

Dat er in dit dossier werd overgegaan tot vrijheidsberoving met alle psychologische gevolgen van dien en uit de genomen beslissingen nooit duidelijk is gebleken waarom niet eerder gekozen werd voor minder ingrijpende maatregelen, en diengevolge schenden de administratieve beslissingen de motiveringswet van 29 juli 1991 (K.I. Bergen 3 mei 1996, Rev. dr. étr. 1996, p. 220).

Derhalve heeft de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien de in aanmerking komende belangen niet op een juiste wijze afgewogen om tot een weloverwogen besluit te komen waardoor het willekeurige wijze is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het weerhouden van een inreisverbod jegens verzoekende partij een schending zou uitmaken van zijn subjectieve rechten.

Dat verzoeker al gedurende 14 jaar in België is, hier een leven had opgebouwd, de taal spreekt, studies wenste te doorlopen.

Dat een verwijdering van het grondgebied, gepaard gaand met een eventueel inreisverbod dergelijke kansen fnuiken.

Verwerende partij heeft in casu aldus niet ernstig onderzocht of verzoeker daadkrachtige beweegredenen had voor zijn verblijf in België en dit terwijl hem een inreisverbod werd opgelegd van 3 jaar.

Dat niet werd gemotiveerd waarom er geen minder zwaarwichtige maatregelen konden worden genomen in het kader van het inreisverbod.

Dat het verblijf in het gesloten centrum voor verzoeker enorm zwaar heeft doorgewogen.

Dat verzoeker nu uitdrukkelijk heeft aangegeven, teneinde te vermijden opnieuw aan de willekeur van de Belgische overheid ten prooi te vallen, vrijwillig te willen terugkeren naar Irak en pas zou weerkeren indien er geen sprake meer is van een inreisverbod en hij over een ondubbelzinnige en tegenwerpelijke verblijfstitel beschikt.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 74/II§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”

3.2. Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 5 september 2019 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen omdat hij niet in het bezit was van een geldig paspoort met een geldig visum of geldige verblijfstitel. Op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet werd verzoeker daarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestond, gebaseerd op de objectieve criteria voorzien in artikel 1, § 2, 2° en 4° van de Vreemdelingenwet.

Omdat dit bevel om het grondgebied te verlaten van 5 september 2019 geen termijn voor vrijwillige terugkeer voorzag, moest dit bevel op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervolgens gepaard gaan met een inreisverbod. Dat minder zwaarwichtige maatregelen zouden worden getroffen, vindt aldus geen steun in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift bekritiseert verzoeker het feit dat hem op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek omwille van een risico op onderduiken werd gegeven. Deze bepaling heeft evenwel betrekking op verwijderingsbeslissingen. Met andere woorden, indien verzoeker zich tegen het ontbreken van een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten wil verzetten, dan komt het hem toe om het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen beroep heeft ingediend tegen het bevel van 5 september 2019. In de mate dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift middelen aanvoert die in wezen betrekking hebben op de afwezigheid van legaal verblijf en het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek omwille van een risico op onderduiken, kan de Raad alleen maar vaststellen dat ze gericht zijn tegen een beslissing die thans niet wordt aangevochten, en dus onontvankelijk zijn. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet dienstig. Het gegeven dat in het inreisverbod de motieven uit het bevel met betrekking tot het ontbreken van een vrijwillige vertrektermijn opnieuw worden opgenomen, doet daaraan geen afbreuk: ze zijn immers overtuigend.

3.3. Wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod, merkt de Raad voorafgaandelijk op dat, overeenkomstig §1, eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent evenwel niet dat de verwerende partij moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de duur van het inreisverbod op drie jaar bepaalt en uitgebreid motiveert waarom zij tot deze termijn besluit.

Daarbij houdt zij rekening met het verblijfstraject van verzoeker, zoals terdege blijkt uit volgende motieven: “*Betrokkene kwam volgens zijn asielaanvraag naar België op 1.10.2005. Betrokkene diende*

in totaal zes aanvragen tot internationale bescherming aan, waarvan de eerste vijf aanvragen werden geweigerd. Betrokkene zesde verzoek tot internationale bescherming werd ingediend op 19.11.2013. Op 12.03.2015 werd aan betrokkene door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Als gevolg van deze beslissing werd betrokkene in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd aan betrokkene op 13.04.2015 een A-kaart afgeleverd.”

Tevens houdt de verwerende partij rekening met het feit dat verzoekers subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken. Waar verzoeker voorhoudt dat hij niet wist dat hij niet de bedoeling heeft gehad om informatie achter te houden voor de overheid, dat er een verbod rustte op een terugkeer naar Irak en dat hij niet zou zijn teruggekeerd als hij dit niet wist, doet dit geen afbreuk aan volgende vaststellingen:

“Vanwege de Duitse luchtvaartpolitie te Düsseldorf werd de DVZ in het bezit gesteld van informatie waaruit blijkt dat betrokkene op 16.04.2018 het voorwerp was van een grenscontrole, komende van Istanbul (Turkije). Betrokkene was daarbij in het bezit van een nationaal Iraaks paspoort, afgeleverd te Bagdad (Irak) op 11.06.2015, met andere woorden amper 3 maanden na toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Nazicht van de in- en uitreisstempels in dit nationaal paspoort toonde aan dat betrokkene sindsdien herhaaldelijk terugkeerde naar zijn land van herkomst, meer bepaald van 7.10.2015 tot 3.11.2015, van 22.06.2016 tot 19.07.2016 en van 31.03.2018 tot 16.04.2018. Bovendien bleek dat de identiteitsgegevens vermeld in dit paspoort verschilden van deze waaronder betrokkene in België geregistreerd is. In België geregistreerd staat betrokkene geregistreerd als [S.D.M.], geboren op [...] te [...] (provincie Ninawa). In zijn paspoort staat betrokkene geregistreerd onder [S.D.M.], geboren op [...] te [...] (provincie Duhok).”

Dit zijn vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier. Zij vormden de aanleiding voor de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus daar deze beschermingsstatus door de commissaris-generaal werd toegekend op grond van door verzoeker verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend waren voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zijnde zijn identiteit. Deze beslissing tot intrekking werd door de Raad bevestigd bij arrest nr. 222 222 van 3 juni 2019. Verzoeker kan het thans voorliggende verzoekschrift niet aanwenden om deze beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, die gezag van gewijsde heeft, opnieuw aan te vechten.

Het betoog dat, hoewel hij vrijwillig is teruggekeerd naar Irak, verzoeker zichzelf blootstelt aan direct gevaar en niet veilig zal zijn, heeft geen uitstaans met het bestreden inreisverbod maar is onlosmakelijk verbonden met zijn verwijdering van het grondgebied en dus met het bevel om het grondgebied te verlaten. Het inreisverbod maakt een afzonderlijke doch duidelijk accessoire maatregel uit ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding (bijlage 13septies) van 5 september 2019. Indien de specifieke situatie, in het licht van de geschonden geachte bepalingen, de verwerende partij verhindert aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, dan zal zij ipso facto verhinderd zijn om een inreisverbod op te leggen. Dit betoog kan dan ook slechts dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing tot verwijdering, doch is in beginsel niet relevant ten aanzien van het met deze beslissing tot verwijdering gepaard gaande inreisverbod, dat geen verwijdering van het grondgebied gelast noch een terugkeer, maar enkel inhoudt dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet). De Raad kan verder enkel vaststellen dat verzoeker het niet nuttig heeft geacht om het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding van 5 september 2019 aan te vechten. In dezelfde zin is ook het betoog dat is overgegaan tot vrijheidsberoving niet dienstig. Overigens heeft de Raad geen rechtsmacht om zich uit te spreken over vrijheidsberovende maatregelen.

Verzoeker verwijst nog naar zijn lang verblijf in België, zijn integratie, tewerkstelling en studies en stelt dat hij in Irak geen werk kan vinden omdat hij er zo lang is weggeweest. Hij stelt dat hij zijn familiegevoel liet primeren. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kenbare wijze deze omstandigheden eigen aan verzoeker in haar afweging heeft betrokken en hierover als volgt gemotiveerd:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene tegenstrijdigheden verklaart betreffende zijn familie in het land van herkomst Betrokkene beweerde aan de Dienst Vreemdelingenzaken namelijk geen familie meer te hebben in zijn land van herkomst Echter, slechts enkele maanden na het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus in 2015, keer betrokkene terug naar zijn land van herkomst en is sindsdien nog meerdere keren terug gekeerd, zoals blijkt uit informatie van de Duitse luchtvaartpolitie te Düsseldorf en zoals blijkt uit zijn paspoort Bijgevolg kunnen we hieruit concluderen dat betrokkene nog banden heeft met zijn land van herkomst, daar hij na het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus meerdere keren terug keerde naar zijn land van herkomst Bovendien verklaarde

betrokkene in zijn verzoekschrift ook dat hij terug keerde omwille van familiale redenen en dat hij zijn familiegevoel liet primeren.

Betrokkene verklaart verder geen partner te hebben in België en geen minderjarige kinderen.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Betrokkene verklaart in zijn verzoekschrift dat hij in België werkzaam was en op heden studeert. Dit opent echter niet zonder meer het recht op verblijf. Ook dat betrokkene verklaart een creatief persoon te zijn die gedichten schrijft en hij over dergelijke ontplooiing van zijn subjectieve rechten in Irak niet kan beschikken, opent het recht op verblijf in België niet.

Betrokkene verklaart reeds 14 jaar in België te verblijven, sinds 2005. Pas in 2013 kreeg betrokkene een verblijfsstatus toegekend. Het loutere feit dat betrokkene ruim 5,5 jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Bovendien merken we op dat betrokkene vermeende inspanningen zich in de Belgische samenleving te integreren geen afbreuk doet aan het feit dat hij zijn verblijfsrecht in België opende op basis van een subsidiaire beschermingsstatus die hem toegekend werd op grond van door betrokkene verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend waren voor de toekenning van zijn subsidiaire beschermingsstatus, zijnde zijn identiteit. Derhalve kunnen we enkel concluderen dat hij tegenover de Belgische autoriteiten valse verklaringen aflegde en hen intentioneel misleidde aangaande één van de meest fundamentele aspecten, zijnde zijn identiteit. Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van zijn belangen in België ligt omdat hij zijn leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven en hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.”

Door louter te herhalen waarmee reeds rekening werd gehouden, slaagt verzoeker er niet in deze beoordeling onderuit te halen of te weerleggen. In zoverre verzoeker hiermee onrechtstreeks kritiek wil uiten op de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 27 juni 2019 en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding van 5 september 2019, herhaalt de Raad dat verzoeker er zelf voor heeft gekozen om deze beslissingen niet aan te vechten. Verzoeker had alle mogelijkheden om tegen deze beslissingen nuttig argumenten aan te voeren maar heeft dit nagelaten. Dat de verwerende partij met betrekking tot het bepalen van de termijn van het inreisverbod voortbouwt op hetgeen reeds werd beoordeeld en beslist in het kader van de verblijfsbeëindiging en het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding, kan haar bezwaarlijk worden verweten.

Waar verzoeker nog stelt dat hij een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had ingediend, merkt de Raad op dat hoewel deze verblijfsaanvraag op 5 september 2019 niet in overweging werd genomen, uit de motivering van de duur van het inreisverbod wel degelijk blijkt dat met de elementen aangevoerd in deze verblijfsaanvraag rekening werd gehouden. Verzoeker heeft bovendien ook hier geen beroep ingediend tegen de beslissing om de verblijfsaanvraag niet in overweging te nemen. Ten slotte betwist verzoeker niet geen medische problemen te hebben.

De verwerende partij concludeert na een bespreking van de omstandigheden eigen aan verzoeker, dat verzoeker dan ook geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven, dat in het belang van de immigratiecontrole en gelet op de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is daar onderzoek van het dossier niet uitwijst dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

De Raad is in het licht van de elementen van de zaak van oordeel dat in casu de keuze voor een inreisverbod van drie jaar werd voorzien van een specifieke motivering die op eenvoudige wijze in deze beslissing kan worden gelezen. De Raad herhaalt hierbij dat een nauwgezette motiveringsplicht niet betekent dat de verwerende partij moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen. Verzoeker heeft dus kennis van de motieven op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en wordt in de mogelijkheid gesteld om aan te tonen dat de termijn onwettig is, kennelijk onredelijk is, of het resultaat van een onzorgvuldige besluitvorming. Verzoeker overtuigt niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen. Er blijkt niet dat werd nagelaten rekening te houden met de specifieke elementen van de zaak. Hij toont niet aan om welke reden de besproken motieven niet zouden volstaan om een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen. Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat enige specifieke omstandigheid die zijn zaak kenmerkt ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat het bestreden inreisverbod is opgelegd op grond van onjuiste gegevens of een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat het bestreden inreisverbod werd opgelegd in strijd met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of dat er sprake is van willekeur.

Het middel is niet gegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES